

[Főoldal](#) / [Irodalom](#) / Jelentés

Irodalom

Próza

Tiszatájonline | 2023. december 14.

Jelentés

NAGY-LACZKÓ BALÁZS

Nagy-Laczkó Balázs, író, régész és kulturális antropológus. 1989-ben született Gyulán, ahol most is él. A Pécsi Tudományegyetem doktorandusza, a békési múzeum muzeológusa. Jelenleg az MMA ösztöndíjasaként a Körös-vidékről ír szociográfiát.

Az elmúlt napokban az áradó folyó már a nagyobb településeket fenyegette, a *Tiszai Árvízvédelmi Hatóság* az erre kijelölt nádbocsi ártéren a töltések eltávolítása mellett döntött. A kikerkező tűzsereszek a robbantásokat precízen-szakszerűen végrehajtották, majd szendvicseik, illetve a feleslegessé vált gyújtó-szesz elfogyasztása után a mocskos folyón dülöngélve hazabaktattak, a helyiek nem kis csodálkozására (leszámítva Berki Jóska plébános urat, aki ezek után maga is a vízen való átkelést részesítette előnybe – de előtte gumicsizmát húzott).

A hazatérő nádbocsiak némelyike felettebb szokatlan dolgokra lett figyelmes. Egy bizonyos alsó-bocsi gazda, aki általában a Pál névre is hallgatott, megfigyelte a menekülő ürgeket a szántáson, míg egy másik szintén alsó-bocsi személy azt állította, hogy az ő házából nem csak az egerek, de még a macskák is kereket oldottak. Továbbá egy felső-bocsi úriember, aki bejáratos volt az alsói *Presszóba*, a minap szóvá tette, hogy a kertjében egy bizonyos csuka rárabol a csirkéire. Hasonló dolgokról később számosan beszámoltak a *Presszóban*, ahol a hazatérő plébános (a *Presszó* a második otthona volt) közölte, hogy felázott a harangtorony, még hozzá a felsői kálvária dombon!

A lakosok közül többen félni kezdtek, zavar lett úrrá egész Bocson és a környező tanyákon is. Egyesek egyenesen odáig mentek, hogy kacsákat és libákat kezdtek tartani baromfi gyanánt tyúk helyett, és a végítélet napját hirdetve valamennyi tyúkot és kakast megfőzték paprikásnak vagy pörköltnek. Az asszonyok naponta kijártak a temetőbe, mint eddig is, és igyekeztek kitámasztani az elfekvő sírköveket, míg a férfiak zöme, mint eddig is, a *Presszóban* talált menedékre. Idővel, alig egy-két hét elteltével a helyiek belenyugodtak ezekben a szokatlan jelenségekbe. A gyerekek rákászni jártak a mezőkre, és gyakran teli kosár csíkkal vagy keszeggel tértek haza. A kisfiúk békákat a nagyobbak siklókat sétáltattak az úton, míg a lányok szép kis kagylókat és sárga vízitököt szedtek. Egy élelmes gazda, aki még emlékezett a régi időkre, Felső-Bocson rizstermesztésbe kezdett, és jó áron adott túl rajta a környékbeli piacokon. Idővel a férfiak némelyike is ki-kimozdult a *Presszóból*, és hazatért a friss halpaprikás csalogató illatára, míg mások (az említett gazda, a plébános és a csapos) újra kijártak a berkesbe, immár nem elvadult pockokra-nyulakra lesve, hanem csukára, harcsára fenne puskáikat. Persze továbbra is akadtak gondok, az ifj. Pál puliját lenyelte egy harcsa, a pontyok pedig lezabálták a termés egy jelentős hányadát – ám mégis, lassan újra a szokott szürkeségbe váltott az emberek közérzete, nem kavarta fel őket többé ez a néhány apró változás.

Hónapok teltek el így, elmúlt lassan a nyár is és a nádbocsiak észre sem vették már, ami körülöttük zajlik – bár némelyek gyanították, hogy a gátrobbantásnak lehet némi köze az új körülményekhez, ennek ellenére már a *Presszóban* se beszéltek *a körülményekről*, csak néha egy-egy spiccesebbje emlegette azokat, más nem jutva eszébe. Ahogy véget ért a tél, az a szokatlanul langyos tél mely álmataggá tette az amúgy se túl dolgozó falubelieket, burjánzásnak indult a természet. A rétek-mezők, melyek a télen szürke iszappá satnyultak, most fátyolos békanyálba öltözöttek, megannyi tündérrózsza hosszú szára sűrűsödött rajtuk, halak lengték be őket. Az ereszek alá csokrokba gyűltek a halpeték, a fák ágai közt teknősbékák süttették a hátuk. A cserepekből hínáros virágok lengtek elő.

Bizony a nádbocsiak is fokozatosan alkalmazkodtak, anélkül, hogy észrevették volna. A gyerekek ismét kijártak rákokat, csigákat, kagylókat szedni, anyák napjára mindenki egy szép csokor hófehér tündérrózsát szedett édesanyjának, és teknősöket úsztattak az utakon. A boldog anyák nagyokat tátoztak egymás között a kapualjakban. A férfiak a *Presszóba* fröccsöztek vagy éppen valami rövidet ittak, nézték a meccseket, a plébános urat dicsérték, ha ott volt, szidták, ha csukázni ment, vagy pontyra lőtt. Este ki-ki hazament a maga portájára, megetette a kis porontyokat majd nekilátott a halászlevének. Végül, lefekvés előtt, lemosdott a tornácon a kettős hold alatt vagy büszkén bugyborékkolt pipájával.

Így telt el fél év Nádbocson, ritka szép idillben. Ám ősszel az összeülő országgyűlés első határozatával elfogadta a nádbocsi gátszakasz pótlására előző év júniusában beadott indítvány második, módosított formáját. A határozat értelmében, októberben sor került a terep felmérésre, és a következő év február végén kezdetét vették a munkálatok. A töltést helyre állították június 3-ára. Másfél hónappal később a tikkasztó kánikulában egy minisztériumi megbízott kilátogatott a nádbocsi ártérre a természet és vadkár felmérése céljából. Ott, ahol lekanyarodik a töltésről az út poshadt tócsák szaga lepté meg, úgyhogy felhúzta az elektromos ablakot. Későbbi jelentésében beszámolt az erdőben bekövetkezett jelentős kárról, és a vadak hiányáról, továbbá kitért arra, hogy a terület még most is alkalmatlan a természetésre, a bűzölgő haltetemek sokasága pedig komoly fertőzés veszélyt hordozhat magában.

Címkék: [irodalom](#), [Nagy-Laczkó Balázs](#), [próza](#)